

Med Hensyn til Bevarelsen af § 2 i den gamle Dyrtdslov er Meningerne gaaet i noget forskellige Retninger, forsaavidt som man fra Venstres og fra konservativ Side væsentlig har udtalt Ønsker om at komme bort fra dette Tilskud, medens man fra socialdemokratisk og radikal Side har henledet Opmærksomheden paa Ønskeligheden af allerede nu at træffe Bestemmelser, som kunde sikre dette Forholds Ordning for den kommende Vinter. Jeg er dog ikke sikker paa, at Meningerne skiller sig saa vidt fra hinanden, som det ved denne rent skematiske Opstilling maa ske kunde se ud. Jeg vilde i alt Fald meget gerne i Udvalget føre en Forhandling saavel med de to Partier, jeg først nævnedes, som med de to andre om dette Spørgsmaal, og det er ingenlunde umuligt, at man ved Hensyntagen fra den ene Side kan opnaa noget af det, som den anden Side ønsker, nemlig allerede nu at opnaa en Sikkerhed vedrørende Brændselsforholdenes Ordning i den kommende Vinter; jeg haaber, at en saadan Forhandling maa kunne føre til Enighed om denne Paragrafs Affattelse. Det er ganske rigtigt, naar det ærede Medlem fra Sorø (Martin Hansen) har fundet Begrundelsen af Paragraffen deri, at Prisforskellen paa udenlandsk Brændsel og indenlandsk er saa overmaade stor, at det vil være rigtigt at træffe særlige Foranstaltninger, som tager Sigte paa saadanne Kommuner, hvis Beboere væsentlig er nødsaget til at bruge udenlandsk Brændsel. Men i saadanne Kommuner vil dette Brændsels uhyre Prisstigning virke langt op i Indtægtsklasserne, saa langt op, at der netop deri efter min Mening vil være Begrundelse for, at Foranstaltningen har en mere almindelig Karakter, ikke har særlig Karakter af den Hjælp, som de øvrige Bestemmelser i Dyrtdsloven tager Sigte paa. Jeg vil gerne i denne Forbindelse sige til det ærede 5te Medlem for Skanderborg Amt (Korsgaard), at man kan ikke bebrejde Kommunerne, at de i den forløbne Tid, saaledes som Bilag 4, Tabel 1, viser, har brugt de Beløb, Staten har stillet til Raadighed til Brændselsudgifter, thi det har just været Statens Hensigt, at disse Penge skulde anvendes. Saaledes maatte vi se paa det i Fjor Sommer. Derimod ligger Forholdene i Juni i Aar saaledes, at man kan sige, at der ikke er nogen Anledning til at opfordre alle Kommuner til at anvende dette Beløb. Nu ligger Forholdene under Hensyn til alle Forhold mere forskellige

i de forskellige Kommuner end den Gang. Derfor tror jeg, det er rigtigt, at Kommunerne nu kun skal anvende deraf, naar der er særlige Forhold til Stede i Kommunen.

Det ærede Medlem fra Sorø og det ærede 5te Medlem for Skanderborg Amt har været enige om at udtale sig imod Forlængelse af den gamle Lovs § 4, den, der giver Kommunerne Ret til med Indenrigsministeriets Samtykke at anvende mere end det, der i § 3 er stillet til Raadighed. Hvis de ærede Medlemmer vil se paa Tabel 1 i Bilag 4, der viser, hvorledes Kommunerne har benyttet sig af denne Tilladelse, vil de se, at den i alt væsentligt er anvendt i Købstæderne. Landkommunerne har kun benyttet denne Paragraf til et samlet Beløb af lidt over $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., medens Købstadkommunerne med Frederiksberg og Københavns Kommuner har anvendt de henved $6\frac{1}{2}$ Million. Dette viser, at man de Steder, hvor man naturligt maatte vente det, har anvendt Paragraffen, og endvidere, at Kommunerne i meget forskellig Grad har benyttet sig af Tilladelsen. Hvis man sammenligner de Kommuner, der har anvendt §§ 3 og 4, vil man kunne danne sig et Skøn derover. Man vil da se, at Købstæderne i Aalborg, Aarhus, Vejle og Ringkøbing Amter i høj Grad har benyttet sig af denne særlige Tilladelse, og det er utvivlsomt, fordi der i disse Kommuner har været særlige Forhold til Stede med Hensyn til Antallet af vanskeligt stillede. Vi ved, at i mange af disse Købstæder var Arbejdsløsheden stor, fordi Arbejdet i deres industrielle Bedrifter nødvendigvis laa stille paa Grund af Materialeangel, saa at der opstod en Nød, som ikke kunde afhjælpes ved det, der var stillet til Raadighed for hele Landet under eet. Derfor vilde jeg ogsaa mene, at det var rigtigt at bevare en Adgang for visse Kommuner, som er særlig vanskeligt stillede, til at anvende noget mere, end hvor Forholdene er bedre. Men jeg har intet at indvende imod en Forhandling om dette Spørgsmaal i Udvalget. Paa et tidligere Tidspunkt af vor Dyrtdslovgivning er der jo sat en Begrænsning for, hvad Kommunerne med Indenrigsministeriets Samtykke særlig kunde anvende i saa Henseende, og skulde man ønske en saadan Begrænsning indført paa ny, vil jeg ikke have noget derimod; men jeg vilde sætte Pris paa, at man ikke afskar Kommunerne fra Adgang til at anvende mere, end der gives dem efter § 3. Naar det ærede 5te